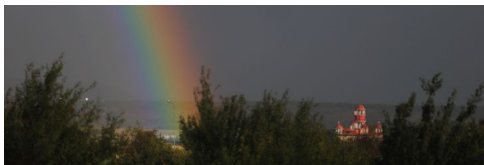

Διάβασα μια πολύ ενδιαφέρουσα συνέντευξη του Δημήτρη Παπαχρήστου στον Αλέξη Γαγλία. Για όσους δεν θυμούνται, ας γίνει η υπενθύμιση ότι ο Δ.Π. υπήρξε η ανδρική φωνή στο ραδιοφωνικό σταθμό της εξέγερσης του Πολυτεχνείου τον Νοέμβριο του '73. Για όσους επίσης δεν το γνωρίζουν ο Παπαχρήστος ουδέποτε επιχείρησε να ρευστοποιήσει την όποια αγωνιστικότητα του. Ανάμεσα στα πολλά εύστοχα που διετύπωσε, στάθηκα στα εξής:

«...Στήριξα τον ΣΥΡΙΖΑ, χρόνια πριν, μαζί με τον Γλέζο, προσδοκώντας στην ενότητα της αριστεράς.»

«Έγιναν πολλά και αποστασιοποιήθηκα και από αυτούς. Πολιτική δεν είναι να υπογράφεις μνημόνια, ούτε η αλαζονεία και ο παραγοντισμός που αμέσως επέδειξαν. Γίνανε συμπλήρωμα του συστήματος, φοβήθηκαν την ανατροπή. Τώρα έχουμε έναν πρωθυπουργό που δηλώνει ότι είχε την ψευδαίσθηση ότι το δίκιο θα επικρατήσει... Που; Στο στόμα του λύκου; Δεν «κάνεις» λοιπόν, δεν αντιλαμβάνεσαι τι σημαίνει χρηματοπιστωτικό σύστημα, αγορές, Ε.Ε., Γερμανοί τραπεζίτες...»

Ξαναδιαβάζοντας την πρόταση: *«Πολιτική δεν είναι να υπογράφεις μνημόνια, ούτε η αλαζονεία και ο παραγοντισμός που αμέσως επέδειξαν»*

θυμήθηκα αμέσως κάτι παρόμοιο από το βιβλίο της Έλλης Παππά «Μαρτυρίες μιας διαδρομής» που κυκλοφόρησε το '10, μετά το θάνατό της. Να μην λησμονήσουμε ότι η Παππά υπήρξε θανατοποινίτισσα και βαθιά στην παρανομία σε εποχές χαλεπές. Είχε περάσει από 40 κύματα.

Σε ένα κεφάλαιο με τίτλο «Παραδείγματα πολύ διδακτικά» ιστορεί τη διαφοροποίηση της συμπεριφοράς κάποιων στελεχών στο χρονικό διάστημα από την απελευθέρωση της Αθήνας έως το μακελειό του Δεκέμβρη. Αντιγράφω:

[Επιλογή βιβλίου](#) [Μαρτυρίες μιας διαδρομής](#) [Επιλογή βιβλίου](#)